

hænder til at kunne skifte imellem opgaverne, så man ikke er bundet vældigt op. Lad os nu kigge på det her område. Men dokumentation og videndeling mener jeg altid vil være vigtigt, også i den offentlige sektor.

Kl. 14:42

Anden næstformand (Søren Espersen):
Tak til ordføreren. Så er det den radikale ordfører fru Marianne Jelved.

Kl. 14:42

(Ordfører)

Marianne Jelved (RV):

Det er en spændende debat, men jeg synes, at den bliver meget diffus, fordi det med to spørgsmål fra en spørger nede i salen er meget svært at holde en ordfører på banen. Så vi kan jo håbe, at vi, når der kommer en redegørelse fra regeringen, som er et mere konkret papir, kan få en mere tæt diskussion om de her meget vigtige ting. For i virkeligheden handler det her dybest set om kvaliteten af vores samfund og om kvaliteten af den måde, vi lever sammen på. Derfor er jeg selvfølgelig også meget optaget af, at det flertal, der nu engang er her, bliver holdt i frakkeskøderne og må stå til regnskab for de beslutninger, de træffer, og de konsekvenser, det har for den måde, samfundet udvikler sig på.

Jeg vil godt tage fat i det lovforslag, som hedder L 76, som nu ikke er et lovforslag længere, men er vedtaget af Folketinget, hvor kommunalbestyrelsen skal opstille kvantificerbare mål for hvert serviceområde i kommunen, og det skal være konkret og i kvantitativ form, understreges det. Det er udtryk for kvalitet, og den tankegang synes jeg er dybt alvorlig, og det er vigtigt at få diskuteret, hvad det egentlig er, vi mener med kvalitet, hvordan man kan måle kvalitet, og hvad kvalitet er for noget. For jeg synes ikke, at kvalitet kan opgøres i kvantitative mål. Det er i hvert fald sjældent, at det kan det. Jeg vil ikke afvise det, men jeg kan ikke selv finde på noget eksempel lige nu.

Den kvalitetskontrakt, som kommunen så skal udarbejde, som jeg lige har beskrevet det, skal følges af en redegørelse, og kommunerne har meget stor frihed. Det vil sige, at de ikke behøver at have de samme serviceområder defineret; det kan være sprogdudvikling for 3-årige i én kommune og sprogdudvikling for børn i 1. klasse i en anden kommune. Det vil sige, at man ikke engang er i stand til at lave en benchmarking mellem kommunerne. Jeg går stærkt ind for benchmarkinger, det synes jeg man burde arbejde meget mere målbevidst med.

De her kvalitetskontrakter skal så supplere de forpligtelser, kommunalbestyrelsen har efter gældende lovgivning i øvrig, nemlig til at opstille mål, fastsætte standarder, udfærdige redegørelser om bestemte elementer i den kommunale opgavevaretagelse osv. Vi lægger altså et lag oven på et allerede eksisterende lag, og det nye lag kalder man en kvalitetskontrakt. Der er også indført en obligatorisk ordning for sammenlignelige brugerinformationer på væsentlige serviceområder, hvor man kan gå ind på brugerinformation.dk og se, hvordan man kan sammenligne den vej rundt. Der er altså et hav af lag oven på hinanden, som de kommunalbestyrelser, vi har, skal sidde og udarbejde og forholde sig til, og som borgerne skal finde rundt i.

Så jeg vil stadig væk sige, at jeg har stor forståelse for økonomi- og erhvervsministerens melding her i weekenden, og jeg opfatter det altså som en ren tilståelsessag oven på et forsøg på at markedsføre den offentlige sektor, kommunernes serviceområder, ved at stille krav, som er meget detaljerede, for, hvordan man opgør et arbejde inden for et bestemt område, så man kan sammenligne det og udbyde det til private leverandører osv. osv. Det er jo en del af hele det bureaukrati, der er bygget op.

Så vil jeg sige, at kvalitet har noget at gøre med den måde, mennesker mødes på. Det er den måde, som hjemmehjælpen kommer ind i stuen på, det er den måde, der skabes relationer mellem de professionelle ansatte og de borgere, som er dybt afhængige af dem. Det kan man godt lave tilfredshedsmålinger af, men jeg kender altså ret mange gamle mennesker, og jeg besøger et plejehjem ret ofte, og jeg kan bare se, at der ikke er ret mange af de beboere på det plejehjem – og der bor 220 mennesker – som er i stand til at svare fuldstændig selvstændigt og frit på, hvad tilfredshed er, for det kan de ikke engang sige. Det er jo en illusion, at man gør det her. Så derfor er vi nødt til at diskutere kvalitet på en hel anden måde, end vi gør nu. Og jeg synes, at det er dybt, dybt ærgerligt, at regeringen med sit flertal nu legaliserer, at man kan opgøre kvalitet i kvantificerbare mål.

Jeg understreger, at jeg ikke har noget imod benchmarkinger. Jeg har ikke noget imod, at vi kan lave en kappesstrid om, hvem der udarbejder den bedste ældrepolitik, men jeg har sandelig meget stor respekt for, hvordan man så vil tilgodese kravet om, at man i givet fald vil kunne sammenligne og lære af hinanden. Det kan man ikke med den måde, bureaukratiet er bygget op